

Hola i adéu

Robert Casajuana Dasca

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

La nit engoleix la solitud del camí que, segons m'han indicat els nens del barri, mena al gegantí Poliesportiu de Vilassar on l'Alicia espera amb expectació la meva imminent arribada.

Sóc del tot conscient de que estarà irada pel meu retard; és per això no dic res quan per fi la tinc al davant, paralyzada, amb el capcot sota un trist fanal. La proximitat entre tots dos és tant evident que, si volgués, podria acariciar-li amb la punta dels dits, suaument, els rinxolats cabells llargs que, amb una estranya lluïssor sota la llum de la lluna, li cauen per les espatlles petites i primes. Aquests cabells que tan sovint he olorat tot cloent els ulls.

—Hola? Estàs viu? -Em diu de sobte, i continc una rialla nerviosa que em puja per l'esòfag.

—Si callo, és perquè sé que has d'explicar-me alguna cosa. Sospiro sorollosament. Explicar? Curiós. Què se suposa que li haig d'explicar?

—Ostres, noi! No tens ni un mot, per mi, aquesta nit?-afegeix amb indiferència, sense mirar-me als ulls, perdent-se entre la fredor del vent la seva veu -T'he dit hola, no sé si ho has vist. Et fas el sord, o te'n has tornat de debò?...-pausa-...Sí que anem malament.

No puc mantenir l'esguard ni un minut al seu rostre endurit. Ja no sembla allò que era. S'apodera del meu raciocini un pressentiment que em provoca un malestar insuportable, una estranya idea que em roda pel cap fa estona, i que, amb lentitud però eficàcia, m'aixafa com una maça el cervell fins a exprimir-lo. Penso, per unes dècimes de segon, que ja no m'estima, que s'ha acabat.

Però els segons passen ràpids, massa ràpids, i no cal que lluiti contra aquest pensament. Enlloc de dir tot això en veu alta, li parlo de banalitats, imitant el seu to de veu inexpressiu, simulant la seva mirada que resulta inexpugnable, irrevocablement llunyana a la meva. Li dic que potser té raó, que últimament he deixat que fes la seva vida, que aquests darrers dies que hem estat separats he volgut allunyar-me d'ella, però no pas per oblidar-me'n, sinó per donar-li espai, perquè pogués viure la seva vida i no només la meva... I per sobre de tot, i li explico bé, li repeteixo seguidament, que vull que sigui lliure estant amb mi, que no es senti pressionada per res i que si mai...

—Així, puc fer el que vulgui quan vulgui, no? És això, el que intentes dir-me? -m'interromp. Ignorant el seu comentari, replico el mateix, li torno a parlar del que jo penso d'una relació, de la llibertat com a primera i primordial norma.

De sobte crida i m'insulta esbojarradament, com si es desfogués d'alguna cosa. Quan, a la fi, calla, sé que està a punt de dir alguna cosa rellevant, la primera de la nit.

—Escolta. No sé com més dir-t'ho. Simplement, al teu costat ja no sóc feliç.

No puc amagar la meva sorpresa, i començo a tremolar de cap a peus. Allò no sembla amoïnar-la, perquè, malèvola, brama de nou i m'explica tot el que, d'alguna manera o altra, ja sé des de fa temps. Que ja no m'estima, que m'ha enganyat des de fa uns mesos i s'ha enamorat d'un altre, i finalment afegeix, emfasitzant, justificant-se, que no és un mal parit ni cap altra cosa similar.

Però a mi m'és ben igual, si és o no és un mal parit. Només intento buscar la part racional de tot plegat, sense adonar-me que estimar no té res de racional.

—Quants anys té ell? -pregunto finalment. I és aquí on s'ensorra tot, i m'oblido del que normalment sempre recordo. M'oblido de caminar, de pensar i fins i tot de respirar. Trenta anys, em diu. En té trenta. Ni més ni menys.

Em quedo callat. Però el silenci em cou per dins, i acabo trencant-lo al cap de poc temps.

—És una broma.-Afirmo, com si parlés per mi mateix, i després d'una pausa breu, pregunto:- És una broma, oi, Àlícia?

No, no ho és. No és cap broma -em respon.

I en aquell precís instant, se'm acut la pregunta més absurda de totes.

L'estimes?, inquireixo sense por i sense rumiar-m'ho massa, com aquell qui diu bona nit.

Sí, respon. Només diu sí.

I ell t'estima a tu, afirmo. Em dóna, com m'esperava, la mateixa resposta.

Sí..., murmura. Ja sé que són molts anys de diferència: ens portem catorze anys, jo en tinc setze i ell trenta...I és clar, a més resulta molt difícil tenir una relació així...

Què vols dir? Què m'estàs dient? I com et vas enamorar d'ell? Després de tot el que hem passat junts, tots els moments que hem viscut, totes les intimitats pròpies d'una parella normal i estable...Hem perdut junts la

virginitat! No sé si te'n recordes! O és que això ja no t'importa com abans? T'és igual?

Li pregunto tot això, però no tot alhora.

I tampoc m'ho respon ella tot de cop.

M'he enamorat d'ell ballant, m'exposa. Quan vaig ballar amb ell, vaig sentir com una cosa...bonica, sincera, única, que no he sentit mai amb tu. I allò em va fer veure que no era feliç amb tu. Que no t'estimava com l'estimo a ell.

No has sentit res amb mi, les vegades que hem ballat?

No.

Ja ho entenc.

No em diu que li sap greu, no em mira. Segueix caminant, continua endavant, lluny de mi. No passa res, ho entenc, repeteixo, potser per trencar el silenci tens que flota. No s'escull a qui estimar, murmuro. No pots triar quan t'enamores, i tampoc és tan estrany enamorar-se d'algú ballant, ja que comparteixes amb l'altra persona tota la teva intimitat corporal i també mental, és com una unió sense un contacte excessiu...Evident, subtil, preciós.

Tot això és el meu monòleg. Trist, però vertader.

En un intent de fer-me riure, em proposa d'anar a una botiga de llaminadures. Encara que li comento que no tinc gens de gana, replica que no pateixi, que ja veuré com menjaré. I no s'equivoca, perquè quan ens asseiem a un banc, i començo a parlar, me'n va posant a la boca suaument i m'explica com es menja cadascuna d'elles. De sobte em sento estrany, com si fos una altra vegada petit.

Sospiro, mastego, i intento no plorar.

No la miro per por de que em vegi mirant-la, i per més que dins meu es repeteixin les paraules cruels i fredes que acaben de brollar dels seus llavis, per més que senti que ara m'abraça, d'esma, sense previ avís, i m'acarona el cap, amb una tendresa inoportuna, abusiva, i que, fins i tot en un moment tan incoherent per fer-ho, em fa un petó, suau, però malgrat tot, bonic, el nostre darrer petó, fins i tot després d'això, no aconsegueixo esborrar la punxada punyent que sento al pit, com una fletxa que malda per sortir del meu cor. Després del breu parèntesi, li pregunto si ha sentit res, en aquell petó. Quan diu que no, sé que no hauria d'haver-ho preguntat, i m'adono que ha arribat el moment culminant de la nit.

Em torno a concentrar en els meus ulls, però no ragen.

No cauen les llàgrimes que tant anhelo, que demanen a crits aparèixer a doll.

Ella mira aquí i allà, i em diu, com si parlés amb solemnitat, com si rebel·lés un gran secret, orgullosa: pots plorar, endavant, fes-ho, si vols.

Li dic que sí, que vull, que em moro de ganes. Però que no puc, per més que ho intento.

L'Àlicia no respon. És com parlar amb la fressa del vent o de les onades: et retorna tot el que li dones o li dius.

Aleshores parla ella, com si no passés res, com si estiguéssim allà només per la simple raó de veure passar el temps. M'explica què li passa pel cap. Diu, sense que li demani res, que pensava en mi, i que després, més recentment, estava contemplant l'arbre de davant nostre, cavil·lant en la forma d'aquell arbre, que no sap ni quin nom té.

Aleshores parlo jo.

Ja sé que penso. I també sé com dir-li.

Li explico, que estic astorat, que no em pensava que fos així, que no m'imaginava que seria així, que s'acabaria així la nostra relació. Li confesso que, després de tot el seu sermó, encara no puc creure res del que ha dit.

Aleshores s'aixeca. I marxem. No sé cap on, però no em distrec a pensar-ho.

Em segueix, o la segueixo. No ho sé. Només caminem.

Camina lent, com de costum, però potser noto que no camina de debò, que s'arrossega, o potser no, potser m'ho imagino jo. Tan se val. Són pensaments efímers.

Aleshores succeeix una cosa increïble, que m'encanta. Un segon de patiment que m'ajuda a trencar les barreres de tota la por del món.

Jo i la Alicia, dos camins independents, estem a punt de ser atropellats per una bicicleta.

Jo ho veig, però no sóc a temps de fer res. Ella ho veu després, quan em sent, quan sent que l'empenyo.

I que ploro. I ella li crida al ciclista, que murmura alguna cosa així com “cuidao” entre dents: Imbècil! Hòstia!

I ploro més. No pas més fort. Perquè no tinc forces, de moment. Perquè no vull que em senti ella, ni vull sentir-me ni tan sols jo mateix.

Ploro en silenci, i sé que ella ho sap, perquè em mira, o crec que em mira, la veig borrosa, i m'abraça, prop de cinc segons, i seguim caminant.

Per fi, dic. Tenia moltes ganes de plorar.

I ella no diu res. I caminem.

Li pregunto perquè m'agafa del braç amb tant d'afecte, si ja no m'estima. Li dic que esculli, que m'aclareixi si ho fa perquè li agrada, o perquè vol fer-ho.

I diu que vol fer-ho. Només ho vol, i per això ho fa.

Després em diu més del mateix. Vol que siguem amics.

Jo també, li murmuro entre dents. No pot ser, afegeixo, no podem ser amics.

Per què?, és tot el que pot dir.

Molt senzill, Alícia. Perquè jo t'estimo, i tu no a mi. On veus l'amistat?

Quan callo, just abans de girar-se per marxar, em torna a parlar, aquest cop mirant-me directament als ulls, com si de sobte recordés alguna cosa, es preocupés per mi, o simplement, s'acabés d'escoltar a si mateixa i hagués sentit tot el que no hauria d'haver dit, i veies queestic davant d'ella, i que segurament, no ho tornaré a estar, no almenys tan a prop, no pas mirant-la d'aquesta manera. No pas amb el mateix sofriment als ulls.

Et vull demanar una cosa, em diu. No em puc imaginar quina cosa és, però l'expectació no pot ser més evident. Vull que quan arribis a la estació, o quan arribis i puguis al tren..tan se val...Vull que em facis una trucada al mòbil, una perduda.

I jo, que primer no m'ho crec, que no puc creure'm més dels sons estrafolaris que surten de la seva boca, per mi sempre més segellada.

Per què?, li pregunto. No sé què més puc dir. Però sí que sé el que em dirà.

Doncs perquè vull estar segura de que arribes sa i estalvi a l'estació, xiuxiueja.

Adéu. Afegeix, com si em parlés per primer cop, quan ja es tomba. Adéu, responc, i de sobte, enginyós, ironitzo: adéu, amiga.

I se'n va. Més de pressa que abans. O potser són imaginacions meves.

Puja lentament el camí de l'adéu, de tornada a casa seva, i la miro, l'albiro des de la llunyania cada cop més gran. Em pregunto que faig allà aturat, com un estaquirot, la boca oberta de bat a bat, els ulls com taronges, com si el món tot just estigués finint.

Sé prou bé la resposta. Sé què faig. Espero. Espero que s'aturi i es giri per mirar-me, almenys, un cop més. Però és demanar massa. No ho fa. Creua la cantonada, i així, com una sentència silenciosa, deixa de formar part del meu cap de visió, i, alhora, deixa també de formar part del meu món, abans nostre, de tots dos, d'ella i meu, meu i d'ella i ningú més.

El tren arriba aviat. Quan premo la tecla verda i triangular del telèfon mòbil, els meus llavis esbossen un somriure estrany, potser nerviós, sense que en sigui gaire conscient. Tot escodrinyant amb la mirada l'espai que ocupa cada persona, com peces d'un puzzle intercanviable i sense fi, dins del vagó aglomerat, li faig la trucada perduda, només perquè, de sobte, sé amb certesa que aquesta serà l'última. L'últim adéu. No hi haurà cap més hola.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/)" de Creative Commons.

